

## Chương 17

### Thức ăn và Giảm cân

Cảnh tượng âm ỉ hóa thành yên lặng, Lý Viện Viện sờ bụng mình, cô cho rằng vì cô nên mới nảy sinh hiểu lầm này, do đó cô phải tự mình giải quyết. Vậy là Lý Viện Viện bóp thịt trên bụng lắc lắc mấy cái: “Bác ơi, đây là thịt. Không phải có em bé đâu. Bác hiểu lầm rồi.”

Yến Thành Quốc ngây người, ông không dám tin nhìn Yến Tư Thành, tựa như còn chấn động hơn ban nãy: “Mày...” Ông nhất thời không tìm được lời nào, “Mày mày...”

Một hồi chuông phía sau Lý Viện Viện không xa truyền tới, là chiếc di động vừa nảy Yến Tư Thành nóng giận ném đi đang đổ chuông.

Lý Viện Viện bình bịch chạy đến, nhặt di động lên phui phui thổi thổi, má phồng lên một đường cong tròn trịa, thổi xong, cô lại bình bịch chạy tới trước mặt Yến Thành Quốc: “Bác ơi, di động của bác.”

Yến Thành Quốc nhìn Lý Viện Viện một lúc lâu mới run rẩy đón lấy chiếc điện thoại như đón lấy ly trà con dâu: “Ồ ờ...” Ông cầm di động trong tay để nó đổ chuông nhưng không bắt máy, chỉ quan sát Lý Viện Viện từ trên xuống dưới như nhìn vật thể lạ.

Lý Viện Viện mỉm cười, thản nhiên để mặc ông nhìn. Mãi đến khi điện thoại nghỉ một lúc rồi đổ chuông lần thứ hai, lúc này Yến Thành Quốc mới bắt máy quay lưng đi.

Nụ cười trên mặt Lý Viện Viện vẫn giữ độ cong đó, mãi đến khi Yến Thành Quốc và đầu bên kia điện thoại hình như xảy ra tranh chấp, ông vội vàng móc chìa khóa xe, cúp điện thoại, vừa đi về phía xe, vừa quay đầu chỉ vào Yến Tư Thành mắng: “Hôm nay tao bận, hôm khác sẽ xử lý mày.” Ông đóng cửa xe lại, chớp mắt chiếc xe đã đi mất.

Đưa mắt tiễn Yến Thành Quốc đi một lúc lâu, lúc này nụ cười trên môi Lý Viện Viện mới xiu xuống.

Cô cúi đầu, kéo vạt áo mình, thật ra cô cảm thấy hôm nay mình rất mát mặt, nút áo bung ra thì thôi đi, nút bấm lên mặt bẻ trên cũng đành chịu, không ngờ lại còn bị cho là có thai... Lý Viện viện khẽ thở dài...

“Đi thôi.” Cô ịu xiu vẩy tay gọi Yến Tư Thành.

Yến Tư Thành im lặng đi theo, lúc này trên má vẫn còn dấu vết bị Yến Thành Quốc đánh sưng, Lý Viện Viện nhìn anh, đột nhiên cảm thấy hôm nay bọn họ đúng là thảm hại khác thường. Nhưng nếu nói tại sao lại thảm hại đến

mức này, Lý Viện Viện không khỏi truy cứu nguồn cơn hỏi: “Sao lại đánh nhau với người ta vậy?”

Mặc dù hỏi vậy, nhưng Lý Viện Viện biết, tuy Yến Tư Thành tập võ từ nhỏ, nhưng tính tình vô cùng chín chắn, xưa nay xử sự đáng tin, tuyệt đối không vô cơ sinh sự, anh làm vậy nhất định có nguyên do của mình.

Yến Tư Thành nghe hỏi nhưng không đáp, Lý Viện Viện nhìn anh một lúc: “Anh không nói em cũng đoán được đôi chút.” Chắc chắn là Yến Tư Thành đã nghe được những lời bàn tán về cô. Lý Viện Viện thở dài: “Sau này Tư Thành đừng làm như vậy nữa, dù sao cũng không phải là ở Đại Đường... Cho dù là ở Đại Đường, lúc nên nhịn cũng phải nhịn một chút.”

“Dạ.”

Giờ Tý, đã hơn mười một giờ tối, cho dù là ở thế giới này, trên đường cũng rất ít người. Lý Viện Viện và Yến Tư Thành đi về phía trước, dọc theo con đường thính thoảng có một hai chiếc xe chạy qua, bên tai là vẻ thanh tịnh hiếm có của thế giới hiện đại.

Nhìn bóng Lý Viện Viện, Yến Tư Thành nhớ lại mọi việc hôm nay, mắt bắt giác nhuốm hơi ẩm.

Lý Viện Viện không biết rằng, giây phút cô dang đôi cánh tay chắn trước mặt anh, tim Yến Tư Thành cũng nhũn ra. Trước đây không phải Công chúa chưa từng cứu anh, lúc anh bị quan lại quyền quý đeo bám, lúc anh bị khách quý soi mói, lúc nào Lý Viện Viện cũng nói giúp anh, nhưng chưa lần nào khiến anh chấn động như lần này, khiến anh...

Yến Tư Thành bỗng dừng bước, anh ấn lên ngực trái mình, nhịp đập kỳ lạ của trái tim khiến anh không tài nào thích ứng được.

Trong lúc tim anh đang hoảng loạn, Lý Viện Viện phía trước cũng đột nhiên dừng bước: “Tư Thành.” Cô nghiêm túc gọi anh, quay đầu lại, “Anh nói xem có phải em thật sự đẩy đà quá mức rồi không?”

Yến Tư Thành ngây người, cảm xúc tràn ngập trong lòng, anh vô thức gọi hai chữ: “Điện hạ.” Tựa như chỉ có vậy anh mới có thể bình ổn được cõi lòng lúc này. Cho dù trước đó Lý Viện Viện đã ra lệnh cấm anh không được dùng xưng hô này nữa.

Hiện giờ Lý Viện Viện không có tâm trạng sửa chữa sai lầm của Yến Tư Thành, cô chăm chú nói: “Trước đây em cho rằng, em muốn sống thật tốt trong thế giới này thì chỉ cần học được học vấn của họ, hiểu được quy tắc của họ, vậy là có thể sống tốt.” Đền đường lấp loáng ánh sáng thoạt mờ thoạt tỏ trên mặt cô, khiến anh không rõ cô buồn hay giận, “Nhưng hiện giờ xem ra ồm cũng là học vấn và quy tắc ở đây, em phải tuân theo mới được.”

“Điện hạ đừng nên nghe lời người khác mà tự coi nhẹ mình...”

“Không phải em tự coi nhẹ mình.” Lý Viện Viện tiếp lời, “Em tới nhà ăn cơm, nếu ăn nhiều đầu bếp sẽ chê em mấy câu, tới giảng đường đi học, ngồi phải chiếc ghế hư sẽ có bạn cười em ngồi làm hư chiếc ghế, tới Thư viện, đi giữa các giá sách, người khác luôn vô thức nhường cho em không gian rộng nhất, còn hỏi em đi có lọt không. Đây vốn là những chuyện nhỏ nhặt, em cũng chẳng hề để bụng, nhưng hôm nay...” Lý Viện Viện ôm trán, thở dài nặng nề, “Lại bị cha của Tư Thành hiểu lầm là có thai...”

Gương mặt bị đánh sủng đỏ của Yên Tư Thành càng đỏ thêm, có điều dưới ánh đèn đường nên không rõ ràng lắm.

“Chuyện này nhục đến thanh danh, xem ra em không thể không sửa chữa vấn đề thân hình mình.” Liên quan đến sự trong sạch, Lý Viện Viện kiên quyết, “Bắt đầu từ sáng mai hãy giảm một nửa thức ăn của em!”

“Điện hạ suy xét...”

“Tư Thành, anh biết em mà, nếu có một chuyện gây khó khăn cho em, một là em sửa đổi nó, không thì em phải thay đổi bản thân. Trước đây em nghĩ người ở đây tầm nhìn thiên cận, em muốn thay đổi thẩm mỹ của họ, nào ngờ em mới là người tầm nhìn hạn hẹp, em bảo thủ chùn chân, suy nghĩ mọi chuyện quá đơn giản.”

Lý Viện Viện nói rất kiên định, Yên Tư Thành im lặng một lúc lâu rồi nhẹ giọng nói: “Sáng mai anh nấu sữa bột báng hạt sen.”

Sống lưng Lý Viện Viện đờ ra.

“Ồ...” Cô nghiêng răng: “Giảm một nửa.”

Lặp lại từ này, Lý Viện Viện lĩnh hội một cách sâu sắc rằng đúng là cô suy nghĩ mọi chuyện quá đơn giản.

Sáng sớm hôm sau, tuy vẻ mặt Lý Viện Viện đau khổ nhưng cô thật sự chỉ ăn một nửa sữa bột báng Yên Tư Thành nấu! Nhìn thức ăn vẫn còn trong chén, Yên Tư Thành hơi sững sốt, chờ Lý Viện Viện vội vàng chạy đi học, Yên Tư Thành mới lấy chén nhỏ đựng phần sữa bột báng còn lại cất vào tủ lạnh, sau đó đóng cửa tủ lạnh canh cánh suy tư.

Lý Viện Viện đói suốt cả ngày, đến tối, cô đã bắt đầu suy ngẫm sâu sắc vấn đề rằng giữa “Thay đổi thẩm mỹ của thế giới này” và “giảm cân”, rốt cuộc chuyện nào đơn giản hơn.

Tối nay Yên Tư Thành vẫn tới câu lạc bộ tập chưa về, Lý Viện Viện ôm bụng đói lười nhác lẩn lộn trên sofa. Lăn hết vòng này đến vòng khác, cuối cùng cô không tìm được, tới mở cửa tủ lạnh ra, đúng lúc điện thoại đổ chuông, là Trương Nam gọi tới.

Kịch diễn xong rồi, tiệc chia tay cũng ăn rồi, Trương Nam còn tìm cô làm gì nữa? Lý Viện Viện nghi hoặc: “Alô?”

“Lý Viện Viện, mấy tháng tới cô có rảnh không?”

Lý Viện Viện ngẩn ra: “Chắc là rảnh.”

“Vở kịch của chúng ta lần trước được các thầy cô trong câu lạc bộ khen rất nhiều, có một thầy rất thích cô, vừa khéo trường chúng ta cũng đang chuẩn bị Lễ hội văn hóa sinh viên, trong Lễ hội cũng có diễn kịch, thầy kêu tôi tham gia, nói tôi hỏi cô xem có hứng thú đảm nhận một vai trong vở kịch không?”

Lý Viện Viện vịn tủ lạnh hỏi: “Lần này diễn vở gì?”

“Không tước bay về miền Đông Nam.”

Mắt Lý Viện Viện sáng lên, thời gian rồi cô đọc sách đã từng đọc qua, Không tước bay về miền Đông Nam lúc trước có tên là Vợ Tiêu Trọng Khanh, lúc còn ở Đại Đường, rảnh rồi buồn chán Lý Viện Viện cũng từng đọc bài nhạc phủ này. Nhất thời cô bỗng có cảm giác kỳ lạ rằng, những lời văn này đã xuyên qua thời gian ngàn năm, nối kết giữa cô và người của hiện tại. Cô mừng rỡ gật đầu: “Tôi biết câu chuyện này. Muốn tôi diễn ai vậy?”

“Tiêu mẫu.”

“...” Lý Viện Viện cảm thấy đau bụng, “Lại là một phụ nữ ác độc, mà còn ở hàng bô lão nữa...”

Trương Nam trong điện thoại hình như cười nhẹ một tiếng: “Có nhận không?”

Lý Viện Viện thoáng suy ngẫm rồi cười đáp: “Được, tôi nhận. Tôi đoán lần trước anh làm đạo diễn, lần này tham gia chắc chắn sẽ diễn vai chính, đến lúc đó tôi diễn mẹ anh, sẵn tiện công báo tư thù luôn, nghĩ thôi cũng thấy kích động rồi.”

“Được, để tôi báo lại với thầy.”

Bên kia đang định cúp máy, Lý Viện Viện nhìn bàn tay đang đặt trên tủ lạnh của mình, trong thoáng chốc, cô buột miệng hỏi: “Nghe nói trước đây tôi từng thích anh, cho tôi hỏi tại sao anh không thích tôi vậy?”

Bên kia điện thoại im lặng một lúc, tựa như cân nhắc rất lâu mới đáp: “Thấy không hợp.”

Lý Viện Viện dẫn dắt từng bước: “Do thân hình tôi không hợp à?”

“Cũng có phần vì nguyên nhân này...”

“Cảm ơn anh!” Lý Viện Viện thỏa mãn cúp máy.

Cảm ơn cậu ta đã cho cô động lực buông tay cửa tủ lạnh ra...

Lúc Yến Tư Thành tập võ xong về nhà, Lý Viện Viện đã ôm ý nghĩ ngủ sẽ không đói nằm thẳng trên giường.

Nghe tiếng đóng cửa, cô hé mắt nhìn Yến Tư Thành: “Tu Thành về rồi à.”

“Đánh thức Điện... đánh thức em à?”

Lý Viện Viện lắc đầu: “Anh cũng mau tắm rồi ngủ đi.” Cô mơ màng lắm bả, “Ngủ sẽ không đói nữa.”

Yến Tư Thành thính tai nên nghe rõ lời cô vừa lắm bả, anh nhú mày xuống bếp mở tủ lạnh ra nhìn, Lý Viện Viện không hề đụng tới cơm canh anh chuẩn bị sẵn trước khi đi lúc chiều, ngay cả chén sữa bột báng lúc sáng vẫn còn nguyên trong tủ lạnh.

Yến Tư Thành thò đầu nhìn Lý Viện Viện đang khẽ cuộn mình ngủ trên giường, mày càng nhú chặt.

Sáng hôm sau, Lý Viện Viện bị mùi thơm của hoành thánh kéo ra khỏi chăn. Cô ngồi dậy, tóc tai rũ rượi, đầu óc mơ màng, nhưng mắt đã nhận ra tên mấy món ăn trên bàn trà: “Hoành thánh thịt heo! Bánh bao ướ! Cháo thịt nạc bắc thảo!”

Lý Viện Viện nhanh chóng gọi tên các món ăn. Yến Tư Thành ngồi bên bàn trà: “Viện Viện, anh mới mua đó. Ăn đi cho nóng.”

Yến Tư Thành cũng nghe thấy tiếng bụng Lý Viện Viện đang kêu. Cô tức tốc nhảy xuống giường rửa mặt, sau đó ngồi trước bàn ăn, chỉ ăn một cái bánh bao ướ, nửa chén hoành thánh và một hóp cháo, sau đó bất động.

“No rồi sao?” Yến Tư Thành hỏi.

Lý Viện Viện lắc đầu.

Yến Tư Thành dè dặt đẩy cháo tới trước mặt Lý Viện Viện: “Điện hạ dùng thêm một chút đi.” Giọng anh có ý khẩn cầu, ngay cả xưng hô cũng bất giác đổi thành hai chữ “Điện hạ”.

Lý Viện Viện nghiêng răng nhần nhịn, cuối cùng chỉ nhét một cái bánh bao ướ vào miệng: “Không ăn nữa.”

Yến Tư Thành ngồi nhìn bàn ăn càng thêm sầu não.

Haiz, trẻ hư không chịu ăn, rầu rĩ chết được...